

Світлічна Оксана

ст.викладач

Східноукраїнський національний університет імені В.Даля

КУЛЬТУРНЕ РІЗНОМАНІТТЯ В УНІВЕРСИТЕТАХ КАНАДИ

Канадські університети і коледжі стають все більш різноманітними в етнокультурному відношенні. Цій зміні сприяли дві основні соціальні сили: імміграція та збільшення кількості іноземних студентів. Студенти з числа етнічних меншин та іноземці привносять в кампуси свої цінності, мову, культуру і освіту, що доповнює і збагачує освітнє середовище. Для побудування інклюзивного кампусу, треба нести етичну та освітню відповідальність за прийняття такого різноманіття і його інтеграцію в усі аспекти університетського життя, включаючи викладання і навчання. Незважаючи на величезний потенціал культурного розмаїття для створення більш багатого навчального середовища, учасники освітнього процесу в повсякденному житті все ще стикаються з такими проблемами, як нестача знань щодо розмаїття, а також неготовність взаємодіяти з ним.

Щоб зрозуміти вплив різноманітності на освітнє середовище, необхідно спочатку визначити деякі ключові терміни, включаючи культуру і культурне розмаїття. Культуру можна визначити як динамічну систему цінностей, переконань і моделей поведінки, яка впливає на те, як люди сприймають навколишній світ і реагують на нього. Для багатьох культурне розмаїття може бути позначено як «відмінності в пережитому досвіді і пов'язане з ним сприйняття і реакції на цей досвід, які служать для диференціації колективних популяцій один від одного» [5, с.7]. Хоча культурні групи мають спільні точки зору, поведінку і способи існування в світі, вони зрідка бувають однорідними. Усередині кожної культурної групи є відмінності, які впливають на те, як окремі члени групи ставляться один до одного і до групи в цілому. Хоча такі аспекти культури, як раса і етнічна приналежність, більш помітні, відмінності всередині груп, такі як клас та походження, перетинаються і впливають на інші аспекти індивідуальної ідентичності і членства в групах. Члени однієї культурної групи можуть одночасно належати до декількох груп, і це множинне членство в групах призводить до аспектів ідентичності, які суперечать один одному. Таким чином, культуру можна розглядати як організуючий принцип, який створює статичні кордони, засновані на расі або етнічній приналежності, але який є постійно мінливим, динамічним і рухливим [4].

Культура і освіта нерозривно пов'язані, а погляди і світогляд учнів впливають на їх досвід в освітньому середовищі [3]. Культура відіграє важливу роль у формуванні способів навчання і спілкування студентів, їх взаємовідносин з іншими студентами і викладачами, їх рівня мотивації і їх розуміння того, що варто вивчати. Те, наскільки учні відчуватимуть себе комфортно в навчальному середовищі, буде залежати від того, наскільки їх культурне походження відповідає домінуючій культурі навчального закладу. Дуже важливо, щоб викладачі «усвідомлювали, яким чином традиційна класна культура обмежує навчання деяких учнів, і навчилися створювати середовище, що визнає культурне розмаїття, яке приносять нові учні» [1, с.7].

Крім відповідальності вищих навчальних закладів за задоволення потреб різних студентів, є свідчення того, що збільшення різноманітності в вищих навчальних закладах може принести користь студентам будь-якого походження. Ці переваги включають поліпшення міжгрупових відносин і клімату в кампусі, розширені можливості доступу до систем підтримки і наставництва, можливості для отримання більш широких поглядів і точок зору, а також участь в складних обговореннях, що може сприяти більш активному навчанню.

Імміграція зіграла важливу роль в перетворенні Канади в етнокультурно різноманітну і економічно процвітаючу націю. Політика навчання включає прояв критичної свідомості в процесі прийняття рішень щодо того, чому вчити і як вчити. Поточна навчальна програма вищої освіти в Північній Америці, що характеризується європоцентричними поглядами, стандартами і цінностями, не відображає знання і досвід різноманітного в культурному відношенні студентського населення. Як наслідок, поряд зі стандартними навчальними ситуаціями виникає непередбачуваний результат освітнього процесу –

«прихована навчальна програма». Прихована навчальна програма належить до « не пов'язаних з предметом наборів поведінки, які формуються у студентів, і вона стосується «неявних способів конструювання знань і поведінки, крім звичайних матеріалів курсу та офіційно запланованих дисциплін». Така програма включає педагогічні стилі, навчальне середовище, структури управління, очікування викладачів та процедуру оцінювання [6, с.212].

У канадському контексті освіти прихована навчальна програма стала сильною соціальною практикою, яка впливає на сприйняття викладачами різноманітності і питань побудови і підтвердження знань. В першу чергу треба розглядати питання заохочення розмаїття та створення сприятливого середовища, в якому воно може процвітати.

Спроби реагувати на культурне різноманіття в освітній системі та спільноті сягають корінням міжкультурного просвітницького руху 1920-х і 1930-х років з метою сприяння толерантності та взаєморозуміння між різними культурними та етнічними групами [2]. Цей рух базувався на припущенні, що подібність між групами важливіша за різницю, а наявність достатньої інформації про культурні групи дозволить уникнути упередженості та сприятиме повазі та прийняттю. Були спрямовані зусилля на реалізацію програм, які б могли допомогти підвищити знання про інші культури, розвинути позитивне ставлення до відмінностей та навчити навичкам взаємодії. Цього можна досягти шляхом набуття міжкультурних компетенцій, визначених як « довготривала зміна знань, поглядів та навичок людини з метою забезпечення позитивної та ефективної взаємодії з представниками інших культур» [7, с.15].

Задоволення потреб студентів з різноманітними культурними особливостями вимагає змін на декількох різних рівнях вищої освіти, починаючи з неї самої і рухаючись в бік змін на рівні класу, навчального закладу і спільноти. Змінам на індивідуальному рівні можна сприяти, досліджуючи індивідуальні уявлення про різноманітність викладачів і студентів, а також працюючи над позицією, в якій утверджується підтримка та повага до різноманітності в інших.

Список використаних джерел

1. Adams, M. (1992). Cultural inclusion in the American college classroom. In L.L.B. Border & N. V. Chism (Eds.), Teaching for diversity. New Directions for Teaching and Learning, 49 (pp. 5-17). San Francisco: Jossey-Bass.
2. Banks, C. A. M. (2005). Improving multicultural education: Lessons from the intergroup education movement. New York: Teachers College Press.
3. Gay, G. (2000). Culturally responsive teaching: Theory, research and practice. New York: Teachers College Press.
4. Ghosh, R., & Abdi, A. (2004). Education and the politics of difference. Toronto: Canadian Scholars Press.
5. Marshall, P. (2002). Cultural diversity in our schools. Belmont: Thomson Learning.
- 6 McLaren, P. (2003). Life in schools: An introduction to critical pedagogy in the foundations of education (4th ed.). New York: Allyn and Bacon.
7. Otten, M. (2003). Intercultural learning and diversity in higher education. Journal of Studies in International Education, 7(1), 12-26.